

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
1. П.1327/2015
16.11.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, и то судија Горан Цревар, у правној ствари тужиоца АТП ВОЈВОДИНА А.Д. Нови Сад, Пут Новосадско Партизанског Одрета 1а, кога заступа Зјалић Драгомир адв. из Новог Сада и умашеча на страни тужиоца ДЕВИЋ ИЛИЈА из Београда, кога заступа Владимир Добрић адв. из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД Нови Сад, Жарка Зрењанина 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнада штете, всп. 6.777.207.288,00 динара, након одржане усмене јавне и главне расправе у присуству пуномоћника парничних странака, дана 16.11.2017. године, доноси следећу

ПРЕСУДУ

Тужбени захтев тужиоца који гласи: „Обавезује се тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011.г. до 28.03.2013.г. , тј. за период од 15 месеци исплати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016.г. па до коначне исплате, Обавезује се тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период 01.03.2007.г. до 28.02.2013.г., тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2016.г. па до коначне исплате“ – **ОДБИЈА СЕ У ЦЕЛОСТИ КАО НЕОСНОВАН.**

Обавезује се тужилац да исплати туженом износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка, а све у року од 8 дана под претњом извршења.

Образложење

У тужби од 09.05.2013. године тужилац истиче да је пресудом Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године ставом 1 изреке, тужени обавезан

да тужиоцу због неизвршења уговорене обавезе, за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, исплати накнаду штете у укупном износу од 1.333.914.000,00 динара, са одговарајућом законском затезном каматом. Наведена првостепена пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године. Надаље је навео да је пресуда Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године у погледу досуђене накнаде штете правоснажна постала дана 31.01.2013. године и извршна дана 22.02.2013. године, а да је пресуда Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж.6028/2012 од 31.01.2013. године правоснажна у ставу IV диспозитива и извршна дана 22.02.2013. године. Износ штете је утврђен за 57 месеци односно за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године. Висина ове укупне штете за наведени период је утврђена на бази месечног износа изгубљене добити тужиоца у износу од 23.402.000,00 динара. Навео је да је месечни износ висине изгубљене добити односно накнаде штете утврђен на основу друге допуне налаза и мишљења вештака Јована Драгаша од 20.12.2011. године. Истакао је да тужени тужиоцу није исплатио досуђени износ накнаде штете, а да и надаље не извршава своје уговорене обавезе, па стога тужилац и надље трпи штету у месечно утврђеном износу од најмање 23.402.000,00 динара. Од утврђене и укупно обрачунате и досуђене штете, која је утврђена са стањем на дан 01.12.2011. године протекло је закључно са 28.02.2013. године укупно 15 месеци, те простим сабирањем произлази да је тужени тужиоцу за протеклих наведених 15 месеци проузроковао даљу штету у укупном износу од 351.030.000,00 динара. Тужилац је предлогом за мирно решавање спора, који је поднео Градском јавном правобраниоцу у Новом Саду дана 01.03.2013. године, позвао туженог да тужиоцу исплати означени износ од 351.030.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тог предлога – 01.03.2013. године па до коначне исплате, заједно са проузрокованим трошковима поступка. Како се тужени у законском року од 60 дана, као ни до дана подношења тужбе, на тај предлог за мирно решавање спора није одазвао, то је тужени предложио да суд донесе пресуду којом ће се тужени обавезати да тужиоцу на име накнаде штете, за период од 15 месеци тј. за период од 01.12.2011. године до 28.02.2013. године, исплати износ од 351.030.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења предлога за мирно решавање спора, тј. почев од 01.03.2013. године па до коначне исплате, тражио је и трошкове парничног поступка. У току даље поступка а после спроведених вештачења тужилац је преиначио тужбени захтев потражујући износ од 297.823.680,00 динара на име изгубљене добити из пословања аутобуске станице, за период од 15 месеци, као и износ од 6.479.383.608,00 динара на име изгубљене добити која се састоји у престанку превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ а све за период од 72 месеца.

Тужени се у одговору на тужбу противио тужби и тужбеном захтеву како по основу тако и по висини, те је навео да је тужилац пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 који је закључен 08.05.2006. године између тужиоца и туженог а који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Позвао се на пресуду Привредног суда у Новом Саду

пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године као и на пресуду Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године којом је одбијена жалба туженог. Истакао је да је тужени потом уложио ревизију, а да је Републичко јавно тужилаштво поднело захтев за заштиту законитости, те је цитирао изреку пресуде Врховног касационог суда пословни број Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. године. Навео је да је Врховни касациони суд у вези горе наведеног уговора закључио да је исти ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и одпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају, а с обзиром да суд у смислу члана 109 став 1 ЗОО на ништавост пази по службеној дужности. Истакао је да је ревизијски суд заузео становиште да последице неизвршавања уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да сносе оба уговорника, те је одлучено да се тужиоцу као несавесном уговорнику досуди штета и то само у утуженом временском периоду, што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога и да се штета не може остварити у будућности из ништаве уговорне одредбе јер зато не постоји правни основ с обзиром да нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Суд је дана 03.12.2013.г. донео пресуду у предмету П. 856/2013 којом је одбио тужбени захтев тужиоца. На наведену пресуду тужилац је изјавио жалбу, а Привредно апелациони суд је укинуо пресуду бр.П. 856/2013 својим решењем ПЖ. 2012/2014 дана 30.07.2015.г. и поступак вратио на поновно суђење.

У току доказног поступка суд је прочитао: пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године, пресуду Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, решење Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 18.02.2013. године, решење Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 22.02.2013. године, другу допуну налаза о вештачењу од 20.12.2011. године у предмету пословни број П.4597/2010 коју је дао вештак Јован Драгаш, предлог за мирно решавање спора од 01.03.2013. године, пресуду Врховног касационог суда у Београду пословни број Прев 58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године, одговор на тужбу у предмету овог суда који се води под пословним бројем П.287/2013, извршио увид у списе овог суда пословни број П.4597/2010, П.287/2013, као и допуне налаза вештака Драгаш Јована од 27.06.2016.г., изјашњење на примедбе вештака Драгаша од 21.09.2016.г., изјашњење од 26.10.2016.г., изјашњење од 02.12.2016.г., допуна налаза и мишљења вештака Драгаша од 08.02.2017.г. и допуне налаза од 13.06.2017.г., па је утврдио следеће **ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ**:

Тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог, ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту којег је требао да гради тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Поводом спорног односа овај суд је пресудом пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године обавезао туженог да исплати тужиоцу главни дуг од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године па до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара.

Ставом II изреке пресуде тужени је обавезан да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом III изреке пресуде одбачена је тужба тужиоца у делу којим се тражи да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до 05.-тог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Ставом IV изреке констатовано је да је тужба повучена за главни дуг од: 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате. Ставом V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара почев од 06.04.2012. године до исплате. Ставом VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара почев од 06.04.2012. године до исплате.

Привредни апелациони суд је пресудом пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године у ставу I изреке одбио жалбу туженог и потврдио је пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљену решењем од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке. Ставом II изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу III изреке. Ставом III изреке одбијена је жалба умешача на страни тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке. Ставом IV изреке обавезан је тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу у року од 8 дана по пријему пресуде.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, а Републичко јавно тужилаштво је поднело захтев за заштиту законитости, те је Врховни касациони суд дана 09.05.2013. године донео пресуду пословни број Прев 58/2013 и Пзз 1/2013. Ставом I изреке делимично је усвојена ревизија туженог Град Нови Сад из Новог Сада, па је преиначена пресуда Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда пословни број П.4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара, са каматом по стопи из Закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара па је ставом II изреке пресуђено те је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из Закона, почев од 20.12.2011. године па до исплате. У ставу III изреке је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. У ставу IV изреке је наведено да се у преосталом делу ревизија туженог одбија као неоснована. У ставу V изреке одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва, подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљене решењем истог суда пословни број П.4597/2010 од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке првостепене пресуде Привредног апелационог суда пословни број Пж.6028/2012 од 31.01.2013. године у ставу I и IV изреке.

Пред овим судом под пословним бројем П.287/2013 вођен је поступак ради утврђивања да је одредба тачке I став 2 Уговора од 08.05.2006. године који је закључен између овде парничних странака ништава и без правног дејства. Дана 26.03.2014.г. у предмету П. 287/2013 донесена је пресуда којом је одбијен тужбени захтев Јавно градско саобраћајно предузеће Нови Сад којим је тражио да се утврди да је одредба тач.1 став 2 уговора од 08.05.2006.г. које је склопљена између Града Новог Сада и АТП Војводина АД Нови Сад а која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештај приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију у складу са генералним планом ништава и без правног дејства“. На наведену пресуду тужилац у наведеној правној ствари Јавно градско саобраћајно предузеће је изјавило жалбу а Привредно апелациони суд у Београду је својим решењем Пж. 591/2014 од 26.03.2014.г. преиначио пресуду првостепеног суда и утврдио да је одредба тач.1 став 2 уговора од 08.05.2006.г. закључен између Града Новог Сада и АТП Војводина ништава и без правног дејства. На наведену одлуку тужени 2 реда АТП Војводина је изјавила ревизију која је одбијена пресудом Врховног касационог суда Београд бр.Рев. 187/2016.

Наведено чињенично стање суд је утврдио из приложене писмене документације коју је прихватио као правно релевантну за одлучивање а на коју ни саме странке нису имале примедбе, као и увидом у списе овог суда пословни број П. 4597/2010 и П.287/2013.

Међу странкама је неспорно да је у вези са пословним односом донета првостепена, другостепена и ревизијска одлука, као и да је у предмету П. 287/2013 утврђена ништавост одредба тачке I став 2 Уговора од 08.05.2006. године. Међу странкама је неспорно да је у предмету П. 287/2013 донета првостепена, другостепена и ревизијска одлука.

Допуном налаза вештака Драгаша од 27.06.2016.г. утврђено је да месечна евентуална добит из пословања овде тужиоца по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила је за пословање аутобуске станице 11.937.995,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора 524.855,00 динара. Евентуално очекивана добит из целокупног пословања износила би 16.917.445,00 динара. Укупна евентуална изгубљена добит од пословања аутобуске станице за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. износила би 253.761.675,00 динара.

Према допуни налаза вештака која је дана 21.09.2016.г. утврђено је да месечна евентуална добит из пословања овде тужиоца по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила је за пословање аутобуске станице 14.875.462,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора 524.855,00 динара. Очекивана евентуална добит из целокупног пословања износила би 19.854.912,00 динара. Укупна изгубљена евентуална добит од пословања аутобуске станице за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. износила би 297.823.680,00 динара.

Дана 02.12.2016.г. вештак Драгаш је допунио своје налазе који су се огледали на околност висине процењене штете од пословања сервисног центра и продаје аутобуса „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“. Евентуална очекивана месечна добит из пословања сервиса АТП

Војводина по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила би 3.867.114,00 динара а за период од 15 месеци износило би 58.006.710,00 динара, а све на дан 01.06.2016.г.

Према допуни вештака Драгаша од 08.02.2017.г. просечна евентуална нето добит у периоду 2006.г/2007 од пословања АТП Војводина одговара противвредности од 57.065 евра, изгубљена евентуална добит од пословања АТП Војводина за период од 01.12.2012.г. до 28.02.2013.г. износила би 71.331 евро, што би по средњем курсу еура на дан 01.06.2016.г. износило 8.770.900,00 динара.

У својој последњој допуни од 13.06.2017.г. вештак изјављује да би евентуална добит пословања аутобуске станице у оквиру АТП Војводина Нови Сад по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износило за пословање аутобуске станице 14.875.462,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа локала у оквиру станице износ од 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора у оквиру станице 524.855,00 динара. Очекивана евентуална добит од пословања аутобуске станице износила би месечно 19.854.912,00 динара. Укупно изгубљена евентуална добит АТП Војводине од пословања аутобуске станице у периоду од 01.01.2011.г. па до 28.02.2013.г.- 15 месеци износила би 297.823.680,00 динара.

Што се тиче тржишног и линијског превоза путника у домаћем и међународном транспорту који је АТП Војводина обављала по овереним и регистрованим редовима вожње у међумесном и одобреним редовима вожње у међународном превозу, АТП Војводина је током 2006.г. на бази пређених 9.566.441 км на годишњем нивоу те да је обављала редован линијски међумесни и међународни превоз остварила просечну дневну добит од 5.657,48 динара. Просечна месечна евентуална добит износила би 172.082 евра или 21.166.086,00 динара, што по умањењу пореза на добит износи 17.991.173,00 динара, те би за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. изгубљена евентуална добит износила 269.867.595,00 динара. Просечна остварена годишња нето добит за период од 2005.г.- 2006.г. од пословања АТП Војводине одговара противвредности од 57.065 евра. Изгубљена евентуална добит од пословања АТП Војводина за период од 01.12.2011.г. па до 28.02.2013.г. износила би 71.331 евро што по средњем курсу на дан 01.06.2016.г. износи 8.773.713,00 динара.

Према допунском налазу и мишљењу Машинског факултета од марта 2017.г. евентуална изгубљена добит од пословања сервиса за период 01.03.2007.г. па до 31.12.2014.г. износи 62.651.654,21 евро. Просечна месечна евентуална добит износила би 666.507 евра или 81.980.361,00 динара што по умањењу пореза износи 69.653.307,00 динара те би за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. изгубљена добит од рада сервиса износила 1.045.249.605,00 динара. На бази књиговоствених података просечна остварена разлика у цени продаје аутобуса била је 5,64% док је просечна набавна цена аутобуса била 314.344,83 евра, те би се остварена просечна провизија по аутобусу износила 17.729,00 евра. Према пројекцији набавке аутобуса у спорном периоду, то би било 15 аутобуса годишње те би просечна остварена годишња провизија од продаје аутобуса износила 265.935,00 евра или 22.161,25 евра. Просечна месечна добит би износила 2.725.834,00 евра, што по умањењу пореза на добит износи 2.316.959,00 динара. За период од 01.12.2011.г. па до 28.02.2013.г. изгубљена добит од провизије у продаји аутобуса

износила би 34.754.385,00 динара.

Предње је утврђено на основу поднете писмене документације као и налаза и мишљења, као и допуна налаза вештака Јована Драгаша. Суд је ценио наведени налаз али исти није прихватио, обзиром да је одбио тужбени захтев тужиоца.

Одлучујући о преиначеном тужбеном захтеву тужиоца, суд је стао на становиште да исти није основан.

Члан 266 став 1 Закона о облигационим односима прописује да поверилац има право на накнаду обичне штете и измакле користи, које је дужник у време закључења морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате.

Члан 189 став 3 ЗОО прописује да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је Врховни касациони суд у својој пресуди закључио да је предметни Уговор ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и отпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају, а у смислу члана 109 став 1 ЗОО на ништавост се пази по службаној дужности.

Такође Ревизијски суд заступа став да последице неизвршења уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да снесу оба уговорника, те да је не може сносити само тужени, због тога што није само он крив за закључење ништавог уговора. Крива су оба уговорника и њихова кривица је једнака. Такође по питању штете, штета се не може остварити у будућности из ништаве одредбе јер не постоји правни основ за њену исплату, обзиром да нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању, обзиром да је ништавна уговорна обавеза.

Овај суд оценом доказа у списима, њиховом анализом као и после увида у спис П.4597/2010 у оквиру кога се налазе бројни докази које суд оцењује како је претходно наведено, као и увида у спис П. 287/2013 прихвата становиште Врховног касационог суда које је заузето у ревизијског одлуци, а то је да се накнада штете тужиоцу као несавесном уговорнику исцрпљује за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те се то право исцрпљује за период и после тога. Наиме, штета се не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ, обзиром да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Из свега изнетог, суд је одбио део тужбеног захтева тужиоца који се односи на исплату изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице за износ од 297.823.680,00 динара, сматрајући да тужилац не може остваривати штету у будућности из ништаве

одредбе уговора , обзиром да је био несавесни уговорник.

Суд је одбио део преиначеног тужбеног захтева тужиоца који се састоји на име изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сестра“ и „Мерцедесе“ за период од 01.03.2007.г. до 28.02.2013.г. тј. за период од 72 месеца за износ од 6.479.383.608,00 динара, обзиром да се овај захтев ослања на уговорни однос чија је одредба уговора била ништавна. Са друге стране по мишљењу суда, евентуална изгубљена добит представља оптимистичну наду , на основу које не може да се досуди и штета тужиоцу у смислу чл. 189 став 3 ЗОО. Наиме, наведена законска одредба прописује да се висина измакле користи узима у обзир добитак који се могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима. По мишљењу суда оптимистичке наде је потраживање тужиоца по основу изгубљене добити која се састоји у престанку превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, те престанку рада сервисног центра и престанка заступништва продаје аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 72 месеца да исто представља износ од 6.479.383.608,00 динара. Тај износ није се реално могао очекивати нити основано пројектовати. Другим речима измакла добит не представља само оптимистичко предвиђање добитка који би могао да буде остварен, већ добит која према реалним околностима може да настане, те корист коју би тужилац евентуално остварио.

Из свега изнетог а применом цитираних законских одредби, суд је одлучио као у изреци пресуде и одбио тужбени захтев тужиоца.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео применом члана 153 ЗПП-а а трошкови туженог састоје се од састава одговора на тужбу као и састава поднесака од 12.11.2013.г., 03.11.2015.г., 21.06.2016.г., 07.07.2016.г., 27.10.2016.г., 11.04.2017.г., 27.07.2017.г., укупно седам по 58.560,00 динара, присуство расправама и то дана: 14.10.2013.г., 03.12.2013.г., 19.11.2015.г., 17.02.2016.г., 28.06.2016.г., 13.10.2016.г., 20.12.2016.г., 27.02.2017.г., 21.09.2017.г. и 16.11.2017.г. укупно десет по 60.060,00 динара, што укупно износи 1.069.080,00 динара .

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од пријема исте Привредном апелационом суду у Београду, а преко овога Суда у два примерка.

